

2. Зеркалов Д. В. Антирейдер: пособие / Д. В. Зеркалов. – К.: Дакор; КНТ; Основа, 2007. – 224 с.
 3. Киреев А. Ю. Рейдерство в российской экономике: сущность, тенденции и возможности противодействия: автореф. дис. на соискание ученой степени канд. экон. наук: спец. 08.00.05 «Экономика и управление народным хозяйством» / А. Ю. Киреев. – М., 2008. – 24 с.
 4. Нестеренко В. Ю. Управління ризиком рейдерського захоплення на прикладі автотранспортних підприємств: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. экон. наук: спец. «Економіка та управління підприємствами (автомобільний транспорт і дорожнє будівництво)» / В. Ю. Нестеренко. – К., 2010. – 19 с.
 5. Хатнюк Ю.А. Визначення поняття рейдерства та його характеристика у законодавстві України / Ю.А. Хатнюк // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2013. – № 4. – С. 174–185.
- Науковий керівник: к.ю.н., доцент Симонян Ю. Ю.*

Клінацька Ірина Анатоліївна, Михайлищук Олеся Сергіївна
студентки 2-го курсу магістратури судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

МЕДІАЦІЯ ЯК СПОСІБ ВРЕГУЛЮВАННЯ КОРПОРАТИВНИХ КОНФЛІКТІВ

Корпоративним конфліктом (суперечкою) вважаємо істотні відмінності думок між учасниками господарського товариства і самим товариством в особі його органів управління та посадових осіб, а також між самими учасниками такого товариства щодо питань економічної та господарської діяльності, корпоративного управління товариством, викликані різним розумінням учасниками і посадовими особами товариства окремих положень корпоративного законодавства України [1; с. 98].

Одним із способів врегулювання корпоративних конфліктів є медіація, яка могла б стати одним із найкращих ідеалів компромісного вирішення спорів як правовий механізм мирного

врегулювання суперечки, при якому сторони, прагнучи до порозуміння, не вступають у відкритий конфлікт, а використовують допомогу посередника (представника).

Під медіацією розуміємо спосіб вирішення спорів із залученням арбітра (медіатора), що дає змогу протилежним ворогуючим сторонам налагодити комунікативний процес та проаналізувати конфліктну ситуацію так, аби сторони обирали варіанти рішення, які б задовольняли інтереси та потреби усіх учасників конфлікту (суперечки), враховуючи те, що при цьому конфліктні сторони доходять консенсусу самі – медіатор не може приймати рішення за них [3; с. 134].

Сьогодні у всьому світі медіація є ефективним засобом вирішення конфліктів (законодавчо закріплена медіація у таких країнах, зокрема як Франція, Австрія, Швейцарія, Німеччина та інші).

В Україні теж робилися спроби законодавчого врегулювання медіації. Так, у ВР України зареєстровано декілька проектів Закону про медіацію. У проекті Закону про медіацію, внесеного Ківаловим С.В. медіація визначається як позасудова процедура врегулювання конфлікту (спору) шляхом переговорів за допомогою одного або декількох посередників (медіаторів). Крім цього, чітко сформульовані завдання медіації, якими є: врегулювання конфлікту (спору) шляхом досягнення його сторонами взаємоприйняттого рішення з усуненням шкоди, завданої конфліктом, а також якомога повне задоволення потреб сторін конфлікту (спору); зниження рівня конфліктності сторін та запобігання поновленню конфлікту (спору); відновлення правопорядку та злагоди в суспільстві.

У іншому проекті Закону міститься дещо інше визначення медіації як альтернативний (позасудовий) метод вирішення спорів, за допомогою якого дві або більше сторони спору намагаються в межах структурованого процесу, самостійно, добровільно досягти згоди для вирішення їх спору за допомогою медіатора [4]. Як бачимо, тут більш широко трактується поняття медіації, головну увагу приділяючи тому, що сторони самі доходять згоди за участі медіатора.

Медіація як альтернатива розгляду спору в суді й вирішення конфлікту, економічно ефективна й доцільна та дає змогу: вирішити конфлікт так, щоб всі учасники були задоволені; заощадити час та кошти на судовому розгляді; зберегти партнерські дружні відносини;

забезпечити конфіденційність у вирішенні суперечки та гарантувати виконання рішення.

Звідси, медіація – добровільний процес, який виникає з огляду на час, репутацію, економічні витрати та невпевненість в рішенні, яке може бути ухвалене судом. За допомогою такого альтернативного процесу, сторони можуть впливати одна на одну таким чином, щоб діяти у взаємовигідному руслі і контролювати свої збитки. За допомогою медіації замість одного переможця і одного переможеного, маємо дві задоволені сторони. Завдяки достатній гнучкості підходу, медіація часто забезпечує сторонам прийняти інші результати, ніж судовий розгляд справи. Інколи можна знайти досить непередбачуване, творче рішення щодо врегулювання спору. Навпаки, судовий викликає ворожнечу [2; с.135].

З огляду на це, як висновок, у сфері врегулювання корпоративних конфліктів медіація застосовується, але обмежено. Хоч вона могла б виявитися надзвичайно корисною не тільки у вирішенні суперечок, а й у їх запобіганні. Таким чином, впровадження механізмів медіації було б доцільним не лише для вирішення трудових і комерційних спорів, а й для вирішення корпоративних спорів, оскільки посадові особи господарських товариств навчилися управляти ними, але так і не навчилися знаходити компроміс між собою та учасниками товариства без допомоги вищих органів державного управління чи суду. До того ж це дасть змогу розвантажити органи державної і судової влади від зайвої роботи [5; с. 169].

Список використаних джерел

1. Рибінцев В.О., Хацер М.В. Сутність та класифікація корпоративних конфліктів // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2012. – № 748. – С. 95-99.
2. Васильчук С.В., Кутас Л.В. Медіація як один із методів цивілізованого вирішення корпоративних конфліктів / С.В. Васильчук, Л.В. Кутас.- Науковий вісник НЛТУ України. – 2010. – Вип. 2014. – С. 133-137.
3. Про медіацію: проект Закону України – 3665-1 від 29.12.2015 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=57620

4. Про медіацію: проект Закону України – 2480 від 27.03.2015// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54558
5. Вікторчук М.В. Медіація як альтернативний спосіб вирішення господарських спорів в Україні // Вісник Луганського ДУВС ім. Е.О. Дідоренка. – 2016. – Вип. 3. – С. 168-177.
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Симонян Ю. Ю.

Кривешко Владислав Сергійович

студент 4-го курсу факультету прокуратури
та слідства (кримінальної юстиції)

Національного університету «Одеська юридична академія»

НОВИЙ ЗАКОН ПРО ТОВ І ТДВ: ПЕРЕВЕДЕННЯ БОРГУ У КАПІТАЛ (DEBT-TO-EQUITY SWAP) У ФОРМУВАННІ СТАТУТНОГО КАПІТАЛУ ТОВАРИСТВА

17 червня 2018 року Закон України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» (далі – Закон) вступив у силу. Законодавча влада суттєво змінила вимоги до утворення та функціонування ТОВ і ТДВ – найнеобхіднішим організаційно-правовим способом ведення бізнесу в Україні. Проте, деякі новели Закону потребують уточнень.

Після стрімкої девальвації національної валюти в 2014–2016 рр., у більшості юридичних осіб з'явилися кредиторська заборгованість та боргові зобов'язання (у наслідок валютних позик) перед нерезидентами України. Кредиторами за такою заборгованістю, як правило, виступають материнська або інші афілійовані фірми ТОВ. У загальноприйнятій практиці дану проблему вирішують за допомогою такого засобу як debt-to-equity swap (переведення боргу у капітал). Це спосіб реструктуризації боргів, за допомогою якого ТОВ – боржник збільшує статутний капітал у розмір суми боргового зобов'язання, а кредитор вимінює власне право вимоги боргу на обсяг збільшеної частки у статутному капіталі товариства.

Раніше ТОВ у яких виникала заборгованість перед материнськими компаніями не могли слідувати нормам і вимогам законодавства